

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **P. K.**, bytem, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Otmíče 4, 267 51 Zdice, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2014, č. j. KUZL-41594/2014, sp. zn. KUSP-41594/2014/DOP/Ků,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, Odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 16. 9. 2014, č. j. KUZL-41594/2014, sp. zn. KUSP-41594/2014/DOP/Ků, **se zrušuje** pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náklady řízení ve výši **13.200 Kč** do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právního zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Otmíče 4, 267 51 Zdice.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, Odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 16. 9. 2014, č. j. KUZL-41594/2014, sp. zn. KUSP-41594/2014/DOP/Ků, kterým bylo dle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Zlína, Odboru občansko-správních agend (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 23. 1. 2014, č. j. MMZL 010224/2014, sp. zn. MMZL-26214/2013-SU-PŘ-OOSA-482/13 jako opožděné zamítnuto.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků:

1) podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že dne 19. 2. 2013 v 10:00 hod. ve Zlíně, na ul. Broučkova, při řízení motorového vozidla tov. značky držel v levé ruce u levého ucha telefonní přístroj, resp. mobilní telefon,

2) podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu tím, že dne 19. 2. 2013 v době bezprostředně blízké času 10:00 hod., ve Zlíně, na ul. Broučkova, jako řidič motorového vozidla tov. značky, následně při kontrole hlídkou Policie ČR, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odbor služby pořádkové policie, Pohotovostní a eskortní oddělení, nepředložil na výzvu policistů ke kontrole svůj řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla, které musí mít řidič při řízení motorového vozidla u sebe dle ust. § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu.

Za spáchané přestupky byla žalobci podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, ve vazbě na ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 2.000 Kč.

Žalobce se neztotožňuje s názorem správního orgánu, že odvolání žalobce bylo podáno opožděně. Namítal, že odvolání bylo podáno včas, neboť rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo žalobci doručeno až dne 28. 5. 2014 při nahlášení do spisu. K předchozímu pokusu o doručení nelze podle názoru žalobce přihlížet, neboť správní orgán vypravil písemnost na jinou adresu než na adresu určenou k doručování písemností. Žalobce má za to, že ust. § 19 odst. 1 správního řádu je nutné interpretovat tak, že správní orgán nemá volnost ve výběru, na kterou z adres písemnost vypraví, ale že je povinen písemnost vypravit na adresu stanovenou pro konkrétní řízení, není-li tato stanovena, tak na adresu pro doručování dle ISEO, a není-li tato stanovena, tak na adresu trvalého pobytu. Pokud není doručení např. na adresu dle ISEO úspěšné, nezakládá to právo správního orgánu písemnost doručit na adresu trvalého pobytu a dovodit účinky doručení fikcí. Jedinou výjimku představuje případ, kdy jako adresa pro doručování je stanovena adresa elektronická, pokud však není jako adresa k doručování stanovena elektronická adresa, nemůže správní orgán při neúspěšném doručení postupovat tak, jako by účastník o doručování na tuto adresu nepožádal. Pokud správní orgán toliko predikoval, že na adresu k doručování ve Španělsku nebude možné doručovat, postupoval dle názoru žalobce v rozporu s ust. § 19 odst. 1 správního řádu. Tvzení správního orgánu, že daná adresa neexistuje, nadto žalobce považuje za lživé, na důkaz čehož doložil výřez z mapy. Nepravdivé je i tvrzení správního orgánu, že na dané adrese není možné zanechat výzvu k uložení zásilky, neboť na adrese se nachází recepce. Žalobce má za to, že má-li osoba stanovenou adresu k doručování, tak dovození účinků doručení fikcí je možné právě jen na tuto adresu. Adresa trvalého pobytu je toliko evidenčním údajem nijak neurčujícím, že by se osoba právě na této adrese nacházela či na ní přijímala písemnosti. Žalobce dále namítal, že pokud žalobci nebylo možné doručit na adresu k doručování, měl správní orgán žalobci dle ust. § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu ustanovit opatrovníka. Správní orgán však nijak neprokázal, že by žalobci nebylo možno na předmětnou adresu písemnosti doručovat. Žalobce je toho názoru, že odmítnutím zaslání písemností do zahraničí porušil správní orgán základní práva obyvatel států Evropské unie, neboť fakticky postihl svobodu pohybu občana členského státu. Nad rámec uvedeného žalobce doplnil, že na obálce obsahující doručovanou písemnost absentuje číslo jedací jako unikátní číslo dokumentu, není tedy prokázáno, že mu bylo doručováno právě rozhodnutí.

Ze všech uvedených důvodů má žalobce za to, že odvolání bylo podáno včas a rozhodnutí žalovaného je nezákonné. Proto navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že nepochybně, že v době doručování rozhodnutí správního orgánu prvního stupně měl žalobce v informačním systému evidence obyvatel uvedenou doručovací adresu v, přičemž tato adresa má při formálním výkladu ust. § 20 odst. 1 správního řádu přednost před doručováním na přechodný či trvalý pobyt. Žalovanému i správnímu orgánu prvního stupně je nicméně z úřední činnosti známo, že z této adresy se zásilky vracely jako nedoručitelné se sdělením španělské pošty, že adresa není správná (odkázal přitom na doručování ve věci sp. zn. KUSP 1748/2014/DOP/Ti) Není tak pravda, že žalovaný toliko predikoval, že na doručovací adresu nebude možné doručovat. Žalovaný má za to, že hrátky s doručováním používá žalobce jako oblíbenou doručovací taktiku. Žalobce opakovaně vystupuje v přestupkových řízeních jako zmocněnec nebo je uváděn jako řidič a žalovaný za této situace považuje za absurdní, aby se v každém jednotlivém případě pokoušel o doručování na adresu, o níž má z předchozích řízení povědomí o tom, že doručení na ni nelze provést. S poukazem na nálezy Ústavního soudu III. ÚS 272/13 žalovaný považuje za nesprávný názor žalobce, že není-li doručení úspěšné, nemá správní orgán právo písemnost doručit na adresu trvalého pobytu a dovodit účinky doručení fikcí. Žalovaný se ohradil proti tvrzení, že adresa pro doručování neexistuje, a uvedl, že z této adresy se zásilky toliko vracely jako nedoručitelné se sdělením španělské pošty, že adresa není správná. Kromě případů, kdy správní orgány doručují písemnosti v listinné podobě osobně prostřednictvím úředních osob, nemá správní orgán možnost ověřit si stav místa v době doručování. Shledala-li proto španělská pošta, že na předmětnou adresu nelze zásilku doručit, žalovaný neměl důvod o jejím tvrzení pochybovat. Žalovaný nesouhlasí s názorem, že správní orgán prvního stupně měl žalobci ustanovit opatrovníka, neboť nutnou podmínkou pro ustanovení opatrovníka podle ust. § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu je skutečnost, že by žalobce musel být osobou neznámého pobytu nebo osobou, již se prokazatelně nedaří doručovat. Žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s návodem Nejvyššího správního soudu uvedeným v rozsudku sp. zn. I As 106/2013, neboť poté, co nemohl využít pro doručování doručovací adresu uvedenou v informačním systému, před tím, než mu ustanovil opatrovníka, zjišťoval, zda je možné mu doručovat na jinou adresu. Vzhledem k tomu, že žalobce měl v informačním systému uvedenou i adresu trvalého pobytu, na kterou bylo lze zanechat oznámení o uložení zásilky, volil primárně tento postup. Žalovaný poukázal na obecnou zásadu *Vigilantibus iura scripta sunt*, kdy žalobce měl možnost předejít problémům s doručováním tím, že si zřídí datovou schránku nebo si do evidence obyvatel nechá zaznamenat takovou adresu, na kterou by mu bylo možno doručit.

S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobce především setrval na své žalobní argumentaci. Uvedl, že neúspěšnost doručení písemnosti v jedné právní věci, případně v několika dalších, nemůže vést k ignoraci stanovení doručovací adresy. I v případě, že by žalovaný shledal požadavek o doručování na tuto adresu úkonem disimulativním, případně měl za prokázané, že na tuto adresu doručovat nelze, byl povinen ustanovit žalobci opatrovníka. Podle názoru žalobce totiž nelze dovodit fikci doručení při doručování na adresu trvalého pobytu, má-li účastník zřízenou adresu pro doručování. Pokud žalovaný odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 272/13, tento nálezy nedopadá na

danou věc. Žalobce má za to, že řízení před soudem by nemělo být ovládáno emocemi účastníků, případně dojmy, ale je žádoucí, aby účastníci předkládali fakta. Pokud žalovaný odkázal na náleze Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 572/05, tento náleze lze podle žalobce spíše interpretovat v jeho prospěch, neboť žalovaný zjistil, že se žalobce na adrese trvalého pobytu nezdržuje (písemnost se vrátila jako nedoručitelná s přípisem, že jde o adresu ohlašovny). Šetření ke zjištění místa pobytu účastníka nebylo úspěšné, a proto měl správní orgán ustanovit žalobci opatrovníka, jehož primární funkcí je hájit zájmy účastníka.

Ve správním spisu se nachází především policejní spis Policie ČR, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru služby pořádkové policie obsahující oznámení přestupku sepsané na místě přestupku ze dne 19. 2. 2013, úřední záznam sepsaný pprap. J. Š. a pprap. M. D. a výpis z evidenční karty řidiče.

Dne 30. 10. 2013 správní orgán prvního stupně vydal oznámení o zahájení řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání nařízenému na den 26. 11. 2013 v 10:00 hod. Písemnost byla žalobci doručována na adresu trvalého pobytu. Vzhledem k tomu, že žalobce se nedostavil k nařízenému jednání, toto proběhlo dne 26. 11. 2013 v jeho nepřítomnosti. V průběhu jednání byly provedeny důkazy, které byly součástí spisového materiálu, a byly rovněž provedeny výslechy svědků – policistů Š. a D.

Dne 23. 1. 2014 bylo vydáno rozhodnutí Magistrátu města Zlína, Odboru občansko-správních agend, č. j. MMZL 010224/2014, které bylo doručováno na adresu trvalého pobytu žalobce. Dne 11. 6. 2014 bylo správnímu orgánu prvního stupně z e-mailové adresy doručeno odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 9. 2014, č. j. KUZL-41594/2014, sp. zn. KUSP-41594/2014/DOP/Ků bylo odvolání žalobce zamítnuto jako opožděné.

Žaloba je důvodná.

Krajský soud úvodem považuje za důležité zdůraznit, že v daném případě bylo odvolání žalobce žalovaným zamítnuto pro opožděnost dle ust. § 92 odst. 1 správního řádu, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně projednat. Jinými slovy, rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost nelze považovat za součást meritorního projednávání přestupku, neboť v něm odvolací orgán pouze vyslovil závěr o tom, že odvolání proti rozhodnutí bylo podáno opožděně, v důsledku čehož nelze odvoláním napadené rozhodnutí meritorně přezkoumat.

Podstata žalobní argumentace spočívala v tom, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo žalobci doručeno až při nahlížení do spisu dne 28. 5. 2014, proto odvolání nebylo možné zamítnout jako opožděné. K předchozímu pokusu o doručení nemohlo být podle názoru žalobce přihlíženo, jelikož správní orgán doručoval rozhodnutí na jinou adresu, než na adresu určenou pro doručování písemností.

Na základě studia správního spisu soud zjistil, že zásilka správního orgánu prvního stupně obsahující rozhodnutí o přestupku ze dne 23. 1. 2014, č. j. MMZL 010224/2014 (byť na obálce je uvedeno jiné číslo jednací – MMZL 026214/2013/10/DPaŘP/GuL, toto číslo jednací částečně odpovídá spisové značce uvedené na předmětném rozhodnutí – MMZL-262214/2013-SU-PR-OOSA-482/13 a navíc obsahuje výslovný údaj „Rozhodnutí o přestupku“) bylo dne 23. 1. 2014 žalobci doručováno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu trvalého pobytu (.....). Na této adrese nebyl adresát

zastižena a zásilka obsahující rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebyla vyzvednuta ani v zákonné úložní lhůtě. Soud se proto zabýval otázkou, zda při doručování rozhodnutí na tuto adresu byly splněny podmínky pro aplikaci zákonné fikce podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu.

Doručení písemnosti fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu může nastat pouze za předpokladu splnění zákonem stanovených podmínek pro tento způsob doručení. Jednou z těchto podmínek je i okolnost, že správní orgán nemá podle zákona doručovat jiným způsobem.

Podle ust. § 19 odst. 1 správního řádu písemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil. Správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Nelze-li písemnost takto doručit, může ji doručit správní orgán sám; v zákonem stanovených případech může písemnost doručit prostřednictvím obecního úřadu, jemu naroveň postaveného správního orgánu (dále jen „obecní úřad“) nebo prostřednictvím policejního orgánu příslušného podle místa doručení; je-li k řízení příslušný orgán obce, může písemnost doručit prostřednictvím obecní policie.

Podle § 19 odst. 3 správního řádu, nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Podle § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že správní orgány jsou povinny doručovat písemnosti přednostně prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. V případě, že účastník řízení nemá zřízenou datovou schránku, je správní orgán povinen doručovat písemnosti na adresu pro doručování ve smyslu ust. § 19 odst. 3 správního řádu, pokud by takovou adresu účastník neměl, pak na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou mu mají být doručovány písemnosti, a pokud by ani takovou adresu evidovanou neměl, pak na adresu jeho trvalého pobytu. Z obsahu správního spisu ani z tvrzení žalobce nevyplývá, že by měl žalobce k datu doručování rozhodnutí zřízenou datovou schránku, ani že by žalobce měl adresu pro doručování ve smyslu ust. § 19 odst. 3 správního řádu. Soud však přisvědčil žalobci v tom, že správní orgán prvního stupně byl povinen doručovat žalobci písemnosti primárně na adresu pro doručování evidovanou v informačním systému evidence obyvatel.

Mezi stranami není sporné, že v době doručování odvoláním napadeného rozhodnutí měl žalobce v informačním systému evidence obyvatel ve smyslu ust. § 10b zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel, ve znění pozdějších předpisů, uvedenou doručovací adresu: Správní orgán byl proto poté, co byly vyloučeny předchozí možnosti doručování (do datové schránky, na adresu pro doručování podle ust. § 19 odst. 3 správního

řádu), povinen doručovat rozhodnutí (i předchozí dokumenty) na tuto zahraniční adresu. Pokud správní orgán prvního stupně při doručování ve vztahu k evidované doručovací adrese vycházel z toho, že „na tuto adresu není možné písemnost spolehlivě doručit tak, aby měl správní orgán v listinné podobě potvrzení o tom, kdy a kde, případně jak byla písemnost obviněnému doručena“, toto tvrzení nebylo v předmětném řízení žádným způsobem prokázáno. Neobstojí ani tvrzení žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí, že „z úřední činnosti je odvolacímu i správnímu orgánu známo, že z této adresy se zásilky vracely jako nedoručitelné se sdělením, že adresa není správná.“ Ani toto tvrzení nelze ze správního spisu nijak ověřit, nelze zjistit, v jakém období či zda vůbec se měly zásilky z této adresy vracet jako nedoručitelné. Ve vyjádření k žalobě žalovaný zmínil spisovou značku jedné věci, kde se údajně správní orgán pokusil doručovat na ostrov, ani toto tvrzení nicméně není podloženo žádným konkrétním dokladem. Součástí správního spisu je sice úřední záznam ze dne 10. 1. 2014 zaznamenávající obsah telefonního hovoru oprávněné úřední osoby správního orgánu prvního stupně se zaměstnancem odvolacího správního orgánu Mgr. T., ze kterého má vyplývat, že účel uvádění zahraniční adresy pro doručování je obstrukční, i tento úřední záznam se však omezuje na pouhé ničím nepodložené konstatování. Soud má proto za to, že správní orgán prvního stupně za této situace pochybil, když neučinil ani pokus o doručování písemností na žalobcem uvedenou doručovací adresu, případně hodnověrným způsobem neprokázal, na základě čeho bylo správním orgánům z úřední činnosti známo, že se písemnosti z předmětné adresy v konkrétním období vracely jako nedoručitelné, či z jakého konkrétního důvodu dovodily, že evidence zahraniční adresy v informačním systému byla žalobcem učiněna pouze z důvodu procesních obstrukcí.

Soud uzavírá, že pokud z konkrétních podkladů obsažených ve správním spisu nebylo možné dovodit, že by uvedení adresy zahraniční adresy pro doručování v informačním systému evidence obyvatel bylo pouhou obstrukcí žalobce, správní orgán prvního stupně tím, že neučinil ani pokus o doručení rozhodnutí o přestupku na tuto adresu, a namísto toho rozhodnutí doručoval přímo na adresu trvalého pobytu, postupoval v rozporu s ust. § 20 odst. 1 správního řádu, jelikož nerespektoval zde stanovené pořadí. V důsledku toho, že správní orgán doručoval rozhodnutí jiným způsobem, než jak mu přikazoval zákon, nemohlo v důsledku doručování na adresu trvalého pobytu dojít k doručení rozhodnutí fikcí podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu. Jak totiž již bylo uvedeno, jednou z podmínek pro doručení písemnosti fikcí je splnění stanovených podmínek pro tento způsob doručení, což v daném případě nenastalo. Třebaže soud nepochybně, že v rámci přestupkových řízení je možné chápat určité procesní strategie některých účastníků či jejich zmocněnců jako účelové, nezbavuje to správní orgány povinnosti postupovat v souladu se zákonem. K obdobnému závěru dospěl zdejší soud již ve věci vedené pod sp. zn. 30 A 88/2014, v níž se zabýval skutkově i právně obdobnou otázkou (doručování téže osobě, která vystupuje jako žalobce v nyní projednávané věci, na tutéž doručovací adresu na ostrově, resp. na adresu trvalého pobytu).

Z uvedených důvodů nelze dovodit, že by rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo žalobci doručeno fikcí dne 3. 2. 2014. Toto datum vázané na doručování rozhodnutí žalobci na adresu trvalého pobytu tedy nelze považovat za okamžik rozhodný pro běh odvolací lhůty. Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo žalobci doručeno až dne 28. 5. 2014 při nahlížení do spisu, pokud tedy žalobce podal odvolání proti rozhodnutí dne 11. 6. 2014, nebylo možné jeho odvolání zamítnout pro opožděnost.

Z uvedených důvodů soudu nezbylo, než rozhodnutí žalovaného pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušit. Přitom s ohledem na důvod zrušení považoval soud za nadbytečné se zabývat žalobní námitkou, zda byl správní orgán povinen ustanovit žalobci opatrovníka či nikoliv. Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán bude v dalším řízení vázán právním názorem, který soud v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl úspěšný žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že v řízení o žalobě žalobci vznikly náklady za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, za 3 úkony právní služby po 3.100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a, d) vyhl. č. 177/1996 Sb., v účinném znění (převzetí a příprava věci, žaloba, replika) a 3x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 13.200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. března 2016

JUDr. Jana Kubenová
samosoudkyně